

Καὶ ἐξαπέστειλεν αὐτὸν Κύριος ὁ Θεὸς ἐκ τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς ἐργάζεσθαι τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθη. Καὶ ἐξέβαλε τὸν Ἀδὰμ καὶ κατώκισεν αὐτὸν ἀπέναντι τοῦ παραδείσου τῆς τρυφῆς καὶ ἔταξε τὰ Χερουβὶμ καὶ τὴν φλογίνην ρομφαίαν τὴν στρεφομένην φυλάσσειν τὴν ὁδὸν τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς.

Ο διάβολος ἐξαπάτησε τὸν Ἀδὰμ καὶ κυριάρχησε πάνω του

1. Τὸ ἔργο τῆς προσευχῆς, ὅταν γίνεται ὅπως πρέπει, εἶναι ἀνώτερο ἀπὸ κάθε ἀρετὴ καὶ ἐντολή. Μαρτυρεῖ γι' αὐτὸ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος • «Μάρθα, Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ ἀγωνιᾷς γιὰ τόσα πολλά, ἐνῶ ἕνα μόνο χρειάζεται (=ἡ συνομιλία μὲ τὸν Θεὸ). Ἡ Μαρία ἔκανε τὴν καλὴ ἐκλογή, ποὺ δὲν θὰ τῆς ἀφαιρεθεῖ ποτέ». Αὐτὸ τὸ εἶπε γιὰ νὰ προτάξει τὸ μεγαλύτερο ἀπὸ τὸ μικρότερο. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ Ἀπόστολοι, ἐνῶ στὴν ἀρχὴ ὑπηρετοῦσαν στὰ Τραπέζια τῶν πιστῶν, κατόπιν προέκριναν ν' ἀφιερωθοῦν στὴν προσευχὴ καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ Θεοῦ Λόγου.

2. Ἐκείνους ποὺ πειθαρχοῦν στὸ λόγο τοῦ Θεοῦ, τοὺς συνοδεύουν τὰ ἐξῆς σημάδια: στεναγμοί, σκυθρωπότητα, ἡσυχία, προσευχὴ, σιωπὴ,

έπιμονή, άγρυπνία, νηστεία, έγκράτεια, πραότητα, μακροθυμία, άδιάλειπτη προσευχή, μελέτη τῶν Θ. Γραφῶν, πίστη, ταπείνωση, φιλαδελφία, ύποταγή, κόπος, κακοπάθεια, άγάπη, καλωσύνη, κοσμιότητα, φῶς, πού εἶναι ὁ Κύριος. Ἐκείνων πού δέν παράγουν καρπὸ ζωῆς σημάδια εἶναι: άφροντισιά, μετεωρισμός, περίεργο βλέμμα, άπροσεξία, γογγυσμός, κουφότητα, πολυφαγία, όργη, θυμός, καταλαλιά, έπαρση, άκαιρολογία, άπιστία, άκαταστασία, λησιμοσύνη, ταραχή, άισχροκέρδεια, φιλαργυρία, άκαιρο γέλιο, έπιδίωξη δόξας καὶ σκότος, πού εἶναι ὁ σατανᾶς.

3. Κατὰ Θεία Οἰκονομία, δέν παραπέμφθηκε εὐθύς ὁ πονηρός στή γέεννα, πού μόνος του διάλεξε, αλλά άφέθηκε γιά δοκιμασία καὶ έλεγχο τοῦ ανθρώπου καὶ τοῦ αὐτεξουσίου του. Καὶ αὐτὸ γιά νά κάνει χωρὶς νά τὸ θέλει πιδό άξιους με τήν ύπομονή τους τοὺς Ἁγίους καὶ νά γίνει γι' αὐτοὺς αἴτιος μεγαλύτερης δόξας, τὸν έαυτό του δέ νά κάνει άξιώτερο τῆς κολάσεως.

4. Ἄφοῦ έξαπάτησε ὁ διάβολος τὸν Ἀδὰμ καὶ κυριάρχησε πάνω του, τοῦ άφαίρεσε τήν έξουσία καὶ ὀνομάστηκε ὁ ἴδιος «ἄρχοντας τοῦ κόσμου τούτου»... Ἄρχοντας ὅμως τοῦ κόσμου τούτου καὶ κύριος τῶν ὀρατῶν άρχικὰ ἦταν ὁ ἄνθρωπος, ὀρισμένος ἀπὸ τὸν Κύριο. Γιατὶ οὔτε ἠ φωτιὰ τὸν έκαιγε, οὔτε τὸ νερὸ τὸν έπνιγε, οὔτε τὰ θηρία τὸν έτρωγαν, οὔτε καὶ τὸ φίδι τὸν έφόβιζε. Ἄφοῦ ὅμως ύποχώρησε στήν άπάτη τοῦ διαβόλου, παρέδωσε σ' αὐτὸν τήν άρχή πού εἶχε. Ἄπ' αὐτὴ τήν αἰτία μάγοι καὶ άγύρτες με διαβολικὴ ένέργεια καὶ κατὰ παραχώρηση τοῦ Θεοῦ γίνονται θαυματοποιοί. Δηλαδή έξουσιάζουν φαρμακερά φίδια καὶ άψηφοῦν τὸ νερὸ καὶ τὴ φωτιὰ (πυροβάτες), ὅπως οἱ σύντροφοι τοῦ Ἰαννη καὶ Ἰαμβρῆ, πού αντίτάχθηκαν στὸν Μωϋσῆ, καὶ ὅπως ὁ μάγος Σίμων, πού αντίτάχθηκε στὸν Ἀπόστολο Πέτρο...

Μακάριος ο Αιγύπτιος - Μελέτημα 09

+++

Ο αντίχριστος θα έλθῃ στον καιρό του• την εποχή που του καθωρίσθη. Θα προηγηθῆ μια γενικὴ αποστασία. Το μέγιστο μέρος των ανθρώπων θα εγκαταλείψουν την χριστιανικὴ πίστη. Η αποστασία θα εἶναι το προστάδιο. Θα προετοιμάση τον κόσμο να δεχθῆ τον αντίχριστο. Και μάλιστα να τον δεχθούν με το δικό του πνεύμα, που τότε θα μπη στην δομὴ της σκέψης των ανθρώπων. Η αναζήτηση του αντίχριστου θα τους γίνῃ αναγκαιότητα, γιατί τα συναισθήματα θα συμπίπτουν. Θα διψούν γι' αὐτόν, ὅπως διψούν σε στιγμές βαθειάς θλίψης για ποτά, που διαφορετικὰ τα θεωροῦν

αυτοκτονία. Θα τον επικαλούνται. Η ικεσία σ' αυτόν, να έλθη, θα αντηχή σε κοινές συνάξεις. Θα εκφράζω επίμονα την αξίωση να έλθη επί τέλους η μεγαλοφυΐα των μεγαλοφυϊών, που θα μπορέσει να ανεβάσει την τεχνική ανάπτυξη στην ανώτατη δυνατή βαθμίδα της και να φέρη στη γη τέτοια ευπραγία, ώστε ο ουρανός και ο παράδεισος να καταντήσουν πράγματα περιττά! Ο αντίχριστος θα είναι απόλυτα ευθυγραμμισμένος με την γενική ηθική και πνευματική κατεύθυνση των ανθρώπων της εποχής του.

Άγιος Ιγνάτιος (Αλεξάνδροβιτς Μπριαντσανίνωφ)

+++

Παρατηρείται τὸ ἕξης φαινόμενο στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων: προτιμᾷ ὁ ἄνθρωπος τὸ ψέμα πού τὸν ἐξασφαλίζει, πού τὸν βολεύει, ἔστω καὶ προσωρινά, παρὰ τὴν ἀλήθεια πού τὸν σώζει. Κατόρθωσε καὶ πάλι ὁ «πατὴρ τοῦ ψεύδους», ὁ διάβολος, νὰ χρυσώσει τὸ ψέμα καὶ νὰ τὸ κἀνὴ νὰ φαίνεται σὰν ἀλήθεια. Σκοπὸς του εἶναι νὰ ἐξαπατήσει, νὰ ξεγελάσει, νὰ ἀφανίσει τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ ἴδιο χρυσωμένο ψέμα προσέφερε καὶ στοὺς πρωτοπλάστους, λέγοντας ὅτι θὰ γίνουν «ὡς θεοί» καὶ τὸ ἐπέτυχε. Ἐκτοτε παρατηρεῖται αὐτὸ τὸ φαινόμενο: ὁ ἄνθρωπος ἀρέσκειται στὸ ψεῦδος, παρὰ στὴν ἀλήθεια. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς πορείας τοῦ ἀνθρώπου, ἡ καρδιά του ἔχει κλίσι πρὸς τὸ ψέμα παρὰ πρὸς τὴν ἀλήθεια. Σήμερα ὁ κόσμος κολυμπᾷ κυριολεκτικὰ μέσα στὸ ψέμα. Ψέμα στὴ δουλειά του καὶ στὶς σχέσεις του μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Τὸ ψέμα πέρνει καὶ δίνει σὲ κάθε ἐκδήλωσι τῆς ζωῆς του. Τὸ ψέμα κατάντησε ἐπιστήμη, πού χρησιμοποιεῖται ἀκόμη καὶ στὶς πιὸ κρίσιμες στιγμὲς τῆς ζωῆς του. Ψέμα στὴ πολιτική, ψέμα στὴ δικαιοσύνη, ψέμα στὴν ἐπιστήμη. Τὸ ψέμα κατάντησε τὸ ἄλλας στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ ψέμα δὲν περιορίστηκε μόνο στὶς κοινωνικὲς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἐπεκτάθηκε καὶ στὶς πνευματικὲς σχέσεις τοῦ ἀνθρώπου. Προτιμᾷ ὁ ἄνθρωπος νὰ θρησκεύη, παρὰ νὰ πιστεύη. Τὸν ἱκανοποιεῖ τὸ ὅτι ἐκτελεῖ ὀρισμένα θρησκευτικὰ καθήκοντα καὶ τίποτε περισσότερο.

Ἡ θρησκεία μόνη της χωρὶς τὴν πίστι καὶ τὴν μετάνοια, δὲν μπορεῖ νὰ σώσει τὸν ἄνθρωπο. Οἱ περισσότεροι χριστιανοὶ ἀναπαύονται πάνω στὸ μαξιλάρι πού λέγεται θρησκεία. Πῆγα στὴν Ἐκκλησία, ἄναψα τὸ κερί μου, προσευχήθηκα, πῆρα τὸ ἀντίδωρό μου, ἔκανα τὸν ἁγιασμό μου καὶ τώρα εἶμαι ἱκανοποιημένος.

Ἐάν ὁμως τοὺς μιλήσεις γιὰ μετάνοια, γιὰ ἐξομολόγησι, γιὰ ἀλλαγὴ ζωῆς, ἐπαναστατοῦν καὶ προτιμοῦν τὸ ψέμα πρὸς τοὺς ἐπαναπαύει, παρὰ τὴν ἀλήθεια πρὸς τοὺς σώζει. Εὐκολώτερα τοὺς ἱκανοποιεῖ ὁ τύπος, παρὰ ἡ ἀλήθεια. Πολὺ σωστὰ τὸ πνεῦμα τὸ Ἅγιο προεῖπε: «ἔσται γὰρ καιρὸς ὅτε τῆς ὑγιαινούσης διδασκαλίας οὐκ ἀνέξονται, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἴδιας ἐπιθυμίας ἑαυτοῖς ἐπισωρεύσουσι διδασκάλους κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν, καὶ ἀπὸ μὲν τῆς ἀληθείας τὴν ἀκοήν ἀποστρέψουσιν, ἐπὶ δὲ τοὺς μύθους ἐκτραπήσονται» [\(Β' Τιμοθ.4,3-4\)](#).

Ἀλλὰ γιατί ἄραγε ὁ ἄνθρωπος ἀρέσκειται στὸ ψέμα καὶ ἀποστρέφεται τὴν ἀλήθεια; Διότι ἡ ἀλήθεια ξεσκεπάζει, ἀποκαλύπτει, καὶ ὁ ἄνθρωπος δὲν θέλει τὴν ἀλήθεια. Τοῦ ἀρέσει τὸ ψέμα ὅτι ἐδῶ εἶναι ἡ κόλασι καὶ ὁ Παράδεισος, παρὰ ἡ ἀλήθεια, ὑπάρχει αἰώνια ζωὴ, αἰώνια κόλασι. Τὸ ψέμα τὸν ἀναπαύει, τὸν βοηθᾷ στὰ ἁμαρτωλά του σχέδια, τὸ ἄλλο τὸν ταραάζει, τὸν ἀνησυχεῖ. Τοῦ ἀρέσει τὸ ψέμα, ὅτι ὅλα τελειώνουν στὸν τάφο, διότι μὲ αὐτὸ ναρκώνει τὴ συνείδησί του, ἐνῶ ἡ ἀλήθεια «προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν» τοῦ δημιουργεῖ φόβο, ἀνησυχία, γι' αὐτὸ προτιμᾷ τὸ ψέμα. Τοῦ ἀρέσει τὸ ψέμα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει ψυχὴ, ὅτι εἶναι ἕνα κτῆνος, καὶ τίποτε περισσότερο. Ἔτσι εὐκολώτερα ἱκανοποιεῖ τὴ σάρκα καὶ ἐφαρμόζει ἐκεῖνο ποῦ λέγαν οἱ Ἐπικούρειοι: «φάγωμεν πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀπωθνήσκομεν». Τοῦ ἀρέσει τὸ ψέμα ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός, καὶ μάλιστα προσπαθεῖ μὲ ἐπιχειρήματα νὰ τὸ ἀποδείξη, διότι ἔτσι αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό του ἐλεύθερο, ἀδέσμευτο, καὶ μοιάζει μὲ τὴν στρουθοκάμηλο, ποῦ κρύβει τὸ κεφάλι της στὴν ἄμμο γιὰ νὰ μὴ βλέπη τὸν κυνηγό.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἡ μόνη δύναμι πρὸς ποῦ μπορεῖ νὰ μᾶς σώσει, νὰ ἀλλάξη τὴ ζωὴ μας, νὰ γκρεμίση καὶ νὰ ξανακτίση τὸν ἄνθρωπο πάνω σὲ θεμέλιο γερό. Ὁ Κύριος εἶπε «γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς» [\(Ἰωάν.8,32\)](#).

Αὐτὴ τὴν ἀλήθεια εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίσουμε, νὰ ζητήσουμε, νὰ ἐφαρμόσουμε στὴ ζωὴ μας, ἐὰν θέλουμε νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὸ ψεῦδος, ποῦ τόσο ἔντεχνα ὁ διάβολος σκορπᾷ, γιὰ νὰ πλανήση τοὺς ἄνθρωπους σκοτίζοντας τὴν ἀλήθεια καὶ τὸ φῶς.

Π.Π.
Πηγή: ΟΡΘΟΔΟΞΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ Ο.Χ.Α. (ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ)

+++

1. Πρέπει νὰ γνωρίζουμε ὅτι οἱ ἀρετὲς εἶναι δεμένες μεταξύ τους

ἀποτελώντας μιὰ ἱερὴ ἀλυσίδα. Ἔτσι ἡ προσευχὴ ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη ἀπὸ τὴν χαρὰ. Ἡ χαρὰ ἀπὸ τὴν πραότητα. Ἡ πραότητα ἀπὸ τὴν ταπεινοφροσύνη. Ἡ ταπεινοφροσύνη ἀπὸ τὴν διακονία. Ἡ διακονία ἀπὸ τὴν ἐλπίδα. Ἡ ἐλπίδα ἀπὸ τὴν πίστη. Ἡ πίστη ἀπὸ τὴν ὑπακοή. Ἡ ὑπακοή ἀπὸ τὴν ἀπλότητα. Ἐπίσης καὶ οἱ κακίες εἶναι ἀλυσίδα μεταξύ τους: Τὸ μῖσος ἀπὸ τὸ θυμό. Ὁ θυμός ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνεια. Ἡ ὑπερηφάνεια ἀπὸ τὴν κενοδοξία. Ἡ κενοδοξία ἀπὸ τὴν ἀπιστία. Ἡ ἀπιστία ἀπὸ τὴν σκληροκαρδία. Ἡ σκληροκαρδία ἀπὸ τὴν ἀμέλεια. Ἡ ἀμέλεια ἀπὸ τὴν χαύνωση. Ἡ χαύνωση ἀπὸ τὴν ὀλιγωρία. Ἡ ὀλιγωρία ἀπὸ τὴν ἀκηδία (=ἀφροντισιά). Ἡ ἀκηδία ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησία. Καὶ τέλος ἡ ἀνυπομονησία ἀπὸ τὴν φιληδονία.

2. Ὅ,τιδήποτε καλὸ κάνει ὁ ἄνθρωπος; ὁ πονηρὸς θέλει νὰ τὸ λερώσει μὲ τὰ δικά του σπέρματα. Δηλαδή μὲ τὴν κενοδοξία, τὴν οἴηση, τὸ γογγυσμό, οὕτως ὥστε τὸ καλὸ νὰ μὴ γίνεται πρὸς δόξαν Θεοῦ ἢ μὲ προθυμία. Ὁ Ἄβελ π.χ. πρόσφερε στὸ Θεὸ θυσία ἀπὸ τὰ λιπαρά μέρη καὶ ἀπὸ τὰ πρωτότοκα πρόβατα. Ἐπίσης καὶ ὁ Κάϊν πρόσφερε δῶρα ἀπὸ τοὺς καρπούς τῆς γῆς, ἀλλὰ ὄχι ἀπὸ τὰ πρῶτα. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς δέχθηκε τὴν θυσία τοῦ Ἄβελ καὶ δὲν δέχθηκε τὰ δῶρα τοῦ Κάϊν. Ἀπ' αὐτὸ μαθαίνουμε ὅτι ἓνα καλὸ, ἂν τὸ κάνουμε μὲ ἀμέλεια ἢ καταφρονητικὰ ἢ γιὰ κάτι ἄλλο καὶ ὄχι γιὰ τὸ Θεό, δὲν γίνεται εὐπρόσδεκτο ἀπὸ τὸ Θεό.

Μακάριος ο Αιγύπτιος - Μελέτημα 04

+++

«Ὅταν λοιπὸν τὸ ἀκάθαρτο πνεῦμα ἐξέλθει ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, περνᾷ μέσα ἀπὸ ἀνυδρὸς τόπους ζητώντας ἀνάπαυση, ἀλλὰ δε βρίσκει. Τότε λέει: “θα ἐπιστρέψω Στον οἶκο μου ἀπ’ ὅπου ἐξήλθα”. Καὶ ὅταν ἐρθεῖ, τὸν βρίσκει ἀδειανό, σκουπισμένο καὶ κοσμημένο. Τότε πορεύεται καὶ παραλαβαίνει μαζί του εφτά ἄλλα πνεύματα χειρότερα ἀπὸ τὸν εαυτὸ του καὶ, αφοῦ εἰσέλθουν, κατοικοῦν ἐκεῖ. Καὶ γίνεται ἡ τελευταία κατάσταση τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου χειρότερη ἀπὸ τὴν πρώτη. Ἔτσι θα συμβεῖ καὶ στη γενιὰ αὐτὴν τὴν κακὴ».

Mt. 12: 43-45

+++

Ἡ βασιλεία τοῦ σκότους, ὁ πονηρὸς ἄρχων, αἰχμαλωτεύσας τὸν ἄνθρωπον ἀπ’ ἀρχῆς, οὕτω περιέθηκε καὶ ἐνέδυσσε τὴν ψυχὴν ἐν τῇ

ἐξουσία τοῦ σκότους. Ὡς ἂν ἦ ἄνθρωπος καὶ ποιήσωσιν αὐτὸν βασιλέα καὶ ἐνδύσωσιν αὐτὸν ἐνδύματα βασιλικὰ καὶ ἀπὸ κεφαλῆς ἕως ὀνύχων βασιλικὰ φορῆ, οὕτως τὴν ψυχὴν καὶ ὅλην τὴν ὑπόστασιν αὐτῆς ἐνέδυσεν τὴν ἁμαρτίαν ὁ ἄρχων ὁ πονηρὸς καὶ ὅλην ἐμίανε καὶ ὅλην ἠχμαλώτευσεν εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ. Οὐκ ἀφῆκεν οὔτε ἕν μῆλος αὐτῆς ἐλεύθερον ἀπ' αὐτοῦ, οὐ λογισμούς, οὐ νοῦν, οὐ σῶμα, ἀλλ' ἐνέδυσεν αὐτὴν πορφυρίδα τοῦ σκότους.

Ὡσπερ γὰρ τὸ σῶμα οὐχὶ ἕν μέρος ἢ μῆλος πάσχει, ἀλλ' ὅλον ἐξ ὅλου παθητὸν ἐστίν, οὕτως καὶ ἡ ψυχὴ ὅλη ἔπαθε τὰ τῆς κακίας πάθη καὶ ἁμαρτίας. Ἐνέδυσεν οὖν τὴν ψυχὴν ὅλην, τὸ ἀναγκαῖον τοῦ ἀνθρώπου μῆλος καὶ μέρος, ὁ πονηρὸς τὴν κακίαν αὐτοῦ, τουτέστι τὴν ἁμαρτίαν, καὶ οὕτως τὸ σῶμα παθητὸν καὶ φθαρτὸν ἐγένετο.

Ὅταν γὰρ λέγει ὁ Ἀπόστολος· ἐκδύσασθε τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, τέλειον λέγει, ὀφθαλμοὺς ἔχοντα πρὸς ὀφθαλμούς, κεφαλὴν πρὸς κεφαλὴν, ὦτα πρὸς ὦτα, χεῖρας πρὸς χεῖρας, πόδας πρὸς πόδας· ὅλον γὰρ τὸν ἄνθρωπον, ψυχὴν καὶ σῶμα, ἐμίανεν ὁ πονηρὸς καὶ κατέσπασε, καὶ ἐνέδυσεν τὸν ἄνθρωπον, παλαιὸν καὶ μιᾶρον ἄνθρωπον, ἀκάθαρτον καὶ θεομάχον, μὴ ὑποτασσόμενον τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ, αὐτὴν τὴν ἁμαρτίαν, ἵνα μηκέτι βλέπη ὡς θέλει ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἵνα πονηρῶς ὁρᾷ καὶ πονηρῶς ἀκούῃ καὶ πόδας ἔχη σπεύδοντας ἐπὶ κακοποιίαν καὶ χεῖρας ἐργαζομένας ἀνομίαν καὶ καρδίαν πονηρὰ διαλογιζομένην.

Παρακαλέσωμεν οὖν καὶ ἡμεῖς τὸν Θεόν, ἵνα ἐκδύσῃ ἡμᾶς τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, ὅτι αὐτὸς μόνος ἄρει ἀφ' ἡμῶν τὴν ἁμαρτίαν δύναται· ὅτι ἰσχυρότεροι ἡμῶν εἰσιν οἱ αἰχμαλωτεύσαντες ἡμᾶς καὶ κατέχοντες ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτῶν. Αὐτὸς δὲ ἐπηγγείλατο τοῦ ῥύσασθαι ἡμᾶς ἐκ τῆς κακῆς δουλείας ταύτης. Ὡσπερ γὰρ ὅταν ἥλιος ἦ καὶ ἄνεμός τις πνέῃ· ὁ μὲν ἥλιος ἴδιον σῶμα ἔχει καὶ ἴδιαν φύσιν, ὁμοίως καὶ ὁ ἄνεμος ἴδιαν φύσιν ἔχει καὶ ἴδιον σῶμα, καὶ οὐδεὶς δύναται χωρίσαι τὸν ἄνεμον ἀπὸ τοῦ ἡλίου, εἰ μὴ μόνος ὁ Θεὸς παύσει, ἵνα μηκέτι πνέῃ, οὕτως καὶ ἡ ἁμαρτία τῇ ψυχῇ μεμιγμένη ἐστίν, ἐχούσης ἐκάστης ἴδιαν φύσιν. Ἀδύνατον οὖν ἐστὶ χωρίσαι τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, εἰ μὴ ὁ Θεὸς παύσῃ καὶ στείλῃ τὸν πονηρὸν τοῦτον ἄνεμον τὸν ἐνοικοῦντα τῇ ψυχῇ καὶ τῷ σώματι. Καὶ πάλιν· ὥσπερ τις θεωρεῖ πετεινὸν πετόμενον καὶ βούλεται καὶ αὐτὸς πτῆναι, μὴ ἔχων δὲ πτερὰ, ἀδυνάτως ἔχει πέτασθαι, οὕτως καὶ τῷ ἀνθρώπῳ «τὸ μὲν θέλειν παράκειται» τοῦ εἶναι καθαρὸν καὶ ἄμωμον καὶ ἄσπιλον καὶ μὴ ἔχειν ἐν ἑαυτῷ τὴν κακίαν, ἀλλ' ἀεὶ μετὰ τοῦ Θεοῦ εἶναι· τὸ δύνασθαι δὲ οὐκ ἔχει.

Πετασθῆναι μὲν εἰς τὸν ἀέρα τὸν θεϊκὸν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος θέλει, ἀλλ' ἐὰν μὴ λάβῃ πτέρυγας, οὐ δύναται.

Παρακαλέσωμεν οὖν τὸν Θεόν, ἵνα δῶ ἡμῖν πτέρυγας περιστερᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἵνα πετασθῶμεν πρὸς αὐτὸν καὶ καταπαύσωμεν, καὶ ἵνα διαχωρίσῃ καὶ παύσῃ ἀπὸ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἡμῶν τὸν πονηρὸν ἄνεμον, αὐτὴν τὴν ἁμαρτίαν τὴν κατοικοῦσαν ἐν τοῖς μέλεσι τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἡμῶν· αὐτῷ γὰρ μόνῳ δυνατὸν τοῦτο ποιῆσαι. Ἴδε γὰρ φησιν ὁ ἄμνός τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου. Αὐτὸς μόνος τὴν ἐλεημοσύνην ταύτην ἐποίησε τῶν ἀνθρώπων τοῖς πιστεύουσιν αὐτῷ, ὅτι λυτροῦται ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας· καὶ τοῖς προσδοκῶσιν αἰεὶ καὶ ἐλπίζουσι καὶ αἰτοῦσιν ἀδιαλείπτως ποιεῖ τὴν σωτηρίαν ταύτην τὴν ἀνεκδιήγητον.

Ὡσπερ ἐν νυκτὶ ζοφερᾷ καὶ μελανῇ πνέει ἄνεμός τις ἄγριος καὶ πάντα τὰ φυτὰ καὶ τὰ σπέρματα κινεῖ καὶ ἐρευνᾷ καὶ σειεῖ, οὕτως καὶ ὁ ἄνθρωπος πεσὼν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς νυκτὸς τοῦ σκότους, τοῦ διαβόλου, καὶ ὢν ἐν νυκτὶ καὶ σκότει κλονεῖται τῷ δεινῷ ἀνέμῳ τῆς ἁμαρτίας πνέοντι, καὶ σειεῖται καὶ κινεῖται καὶ ἐρευνᾶται πᾶσαν τὴν φύσιν, τὴν ψυχὴν, τοὺς λογισμοὺς αὐτοῦ καὶ τὸν νοῦν, καὶ πάντα σειεῖται τὰ σωματικὰ μέλη, καὶ οὐδὲν ἐλεύθερον οὐδὲ ἀπαθὲς μέλος ψυχῆς ἢ σώματός ἐστιν ἀπὸ τῆς ἐνοικουσίης ἐν ἡμῖν ἁμαρτίας. Ὅμοίως ἐστὶν ἡμέρα φωτὸς καὶ ἄνεμος θεῖος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πνέων καὶ ἀναψύχων τὰς ψυχὰς τὰς οὔσας ἐν ἡμέρα φωτὸς θεϊκοῦ καὶ διϊκνούμενος πᾶσαν τὴν ὑπόστασιν τῆς ψυχῆς καὶ τοὺς λογισμοὺς, καὶ πάντα τὰ μέλη τοῦ σώματος ἀναψύχων καὶ ἀναπαύων ἀναπαύσει θεϊκῇ καὶ ἀλαλήτῳ. Τοῦτο ἔλεγεν ὁ Ἀπόστολος· «ἡμεῖς δὲ οὐκ ἐσμεν τέκνα νυκτὸς οὐδὲ σκότους· πάντες γὰρ ὑμεῖς υἱοὶ φωτὸς ἐστε καὶ υἱοὶ ἡμέρας».

Καὶ ὡσπερ ἐκεῖ ἐν τῇ πλάνῃ ἄνθρωπον τέλειον ἐνεδύσατο ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος καὶ φορεῖ ἔνδυμα βασιλείας σκότους, ἔνδυμα βλασφημίας, ἀπιστίας, ἀφοβίας, κενοδοξίας, ὑπερηφανίας, φιλαργυρίας, ἐπιθυμίας, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως τῆς βασιλείας τοῦ σκότους φορέματα ῥακώδη καὶ ἀκάθαρτα καὶ μιαιρά, οὕτως πάλιν ἐνταῦθα ὅσοι ἀπεδύσαντο τὸν παλαιὸν καὶ καταχθόνιον ἄνθρωπον καὶ ὅσους ἂν ἐξέδυσεν Ἰησοῦς τὰ ἐνδύματα τῆς βασιλείας τοῦ σκότους, ἐνεδύσαντο τὸν νέον καὶ ἐπουράνιον ἄνθρωπον Ἰησοῦν Χριστόν (πάλιν ὁμοίως ὀφθαλμοὺς πρὸς ὀφθαλμούς, ὦτα πρὸς ὦτα, κεφαλὴν πρὸς κεφαλὴν), ἵνα ὅλος καθαρὸς ᾗ καὶ φορῶν τὴν ἐπουράνιον εἰκόνα. Καὶ ἐνέδυσεν αὐτοὺς ὁ Κύριος ἐνδύματα βασιλείας φωτὸς

ἀρρήτου, ἐνδύματα πίστεως, ἐλπίδος, ἀγάπης, χαρᾶς, εἰρήνης, ἀγαθωσύνης, χρηστότητος, καὶ πάντα ὁμοίως τὰ ἐξῆς, ἐνδύματα φωτός, ζωῆς, θεϊκά, ζῶντα, ἀναπαύσεως ἀνεκλαλήτου, ἵνα ὡσπερ ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ καὶ χαρὰ καὶ εἰρήνη καὶ χρηστότης καὶ ἀγαθωσύνη, οὕτω καὶ ὁ νέος ἄνθρωπος γένηται κατὰ χάριν.

Καὶ ὡσπερ ἡ βασιλεία τοῦ σκότους καὶ ἡ ἁμαρτία κέκρυπται εἰς τὴν ψυχὴν ἕως ἡμέρας τῆς ἀναστάσεως, ὅτε καὶ αὐτὸ τὸ σῶμα τῶν ἁμαρτωλῶν τῷ σκότει καλυφθῆ τῷ ἀπὸ τοῦ νῦν κεκρυμμένῳ εἰς τὴν ψυχὴν, οὕτω καὶ ἡ βασιλεία τοῦ φωτός καὶ ἡ ἐπουράνιος εἰκὼν, Ἰησοῦς Χριστός, μυστικῶς νῦν τὴν ψυχὴν φωτίζει καὶ βασιλεύει εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἁγίων. Κεκρυμμένος δὲ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἀνθρώπων μόνοις ἐστὶ Χριστὸς τοῖς τῆς ψυχῆς ὀφθαλμοῖς θεωρούμενος ἐν ἀληθείᾳ ἕως ἡμέρας τῆς ἀναστάσεως, ὅτε καὶ αὐτὸ τὸ σῶμα καλυφθήσεται καὶ δοξασθήσεται τῷ τοῦ Κυρίου φωτὶ τῷ ὄντι ἀπὸ τοῦ νῦν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ εἰς τὴν ψυχὴν, ἵνα καὶ αὐτὸ τὸ σῶμα συμβασιλεύσῃ τῇ ψυχῇ τῇ ἀπὸ τοῦ νῦν λαμβανούσῃ τὴν βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ, ἀναπαυομένη καὶ φωτιζομένη φωτὶ αἰωνίῳ.

Δόξα τοῖς οἰκτιρμοῖς καὶ τῇ εὐσπλαγχνίᾳ αὐτοῦ, ὅτι ἔλεεῖ τοὺς δούλους αὐτοῦ καὶ φωτίζει καὶ ῥύεται αὐτοὺς ἐκ τῆς βασιλείας τοῦ σκότους καὶ χαρίζεται αὐτοῖς τὸ ἑαυτοῦ φῶς καὶ τὴν αὐτοῦ βασιλείαν, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ομιλίαι πνευματικῆς τοῦ Ὁσίου Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου / Ομιλία 02